

CAMAGÜEY

16/10/14

12:40 Arribada a Camagüey, amb Viazul, c/ Carretera Central s/n, cantonada amb el c/ Perú, telèfon: 53 (032) 270395. Pel camí, l'autocar ha fet una parada i hem pres un cafè amb llet i un entrepà de formatge, ha estat el nostre dinar.

Quan arribem a Camagüey, llogem un bicitaxi per desplaçar-nos a **Casa Caridad**, c/ Oscar Pimelles, 310-A, (abans San Esteban), entre el c/ Bartolomé Maso, (San Fernando) i el c/ Padre Ollao (Pobre), telèfon: (32) 291554 caridadgarciavalera@gmail.com. Tot i conèixer el país i saber que els "jineteros" et poden enredar, el ciclista no ens du a Casa Caridad, ens acompanya molt a prop d'allí i ens mostra una casa tancada que té la mateixa numeració, però no hi ha el cartell amb el nom del carrer, el que els permet confondre'ns i ens du a una altre casa, des del primer moment estem molts sorpresos i desconfiem, des d'aquella casa demanem per telefonar a Casa Caridad, i ens venen a cercar.

Perquè fan això, perquè cobren comissió a cada casa que hi porten hostes. Recomanació: demaneu a les cases que us vinguin a cercar a la parada del bus, o no digueu on aneu als bicitaxis que hi ha a les parades del bus, es preferible preguntar-li a ell de part de quina casa ve, en qualsevol cas és millor agafar un taxi, o bicitaxi un mica més enllà, i sortir de l'estació caminant.

Quan arribem a Casa Caridad, ens rep **Caridad Garcia**, la mestressa de la casa, l'acollida una mica distant, estem en els darrers dies de la temporada baixa, d'una part està arreglant la casa, i sembla que més aviat fem nosa. La casa correcte, el menjar justet, tot i que era la casa més ben puntuada al TripAdvisor quan el varem consultar. Ens ofereixen un suc de benvinguda, ens instal·lem a l'habitació, i sortim a conèixer la ciutat.

Camagüey té més de 300.000 habitants, la tercera ciutat pel nombre d'habitants, situada al centre-est de Cuba, capital de la província del mateix nom, punt de connexió entre l'orient i l'occident. Va ser fundada el 2 de febrer de 1514, i va ser una de les primeres Viles que es van fundar, anomenada Santa María de Puerto Príncipe. Arrel de la independència amb Espanya, en el 1898 canvia de nom, Camagüey, nom indígena, es deu al cacic Camagüebax, qui exercia el comandament en el territori entre els rius Tílima i Hatibonico, on es van construir les primeres cases.

En el 2008, el centre històric de la ciutat, (fotos 2 i 3) el més extens de Cuba, configurat per 12 places i 18 placetes, amb carrers i carrerons que recorden l'arquitectura medieval, on hi ha molta presència de vegetació en els patis de les cases, va ser declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. Els seus museus i temples guarden tresors de l'art funerari dels S. XVII, XVIII i XIX. També s'anomena cuitat de los "Tinajones", a conseqüència de la sequera, ja des de la colonització espanyola, s'utilitzaven grans tines de fang cuit, en forma de globus, per recollir l'aigua de pluja.

El territori posseeix una economia diversificada, amb una producció agro-industrial, la indústria està localitzada a Camagüey majoritàriament i a altres poblacions: Nuevitas, Florida i Santa Cruz del Sur. Existeix una forta tradició ramadera, ferroviària i sucrera. També al nord de la província, es troba el segon massís coralí més llarg del món, tant sols superat per la Gran Barrera Coralina

australiana. Els amants del busseig poden apropar-se a les aigües de Santa Lucía.

14:30, abans del viatge ja havíem llegit que Camagüey és la ciutat de les esglésies i pel que veiem tenien raó. Sortim a conèixer la ciutat, passegem pel centre mentre ens anem fent amb els plànols i ens anem orientant, és la primera vegada que hi som, passem per davant l'**església de La Soledad** (foto 1), c/ Ignacio Agramonte, entre els c/ República i c/ Avellaneda, llàstima està tancada, només veiem l'exterior. Visitem l'**església de Nuestra Señora de la Merced**, (Foto 6) c/ Ignacio Agramonte amb plaça de los Trabajadores, l'església es va edificar en 1747 i va ser reconstruït a mitjan s. XIX, va substituir a una antiga ermita de fusta i guano dedicada a Nuestra Señora de la *Altagracia* edificada l'any 1601 per frares de l'ordre dels Mercedaris. El més valuós de l'església està a la dreta del cor, es tracta d'un Sant Sepulcre construït en 1762 a partir de 20.000 monedes de plata foses, prop de l'altar, una escala baixa fins a les catacumbes en les quals es guarden alguns ossos i s'exposen, diferents objectes religiosos. Al llarg de la seva història l'església ha tingut diferents deterioracions i les seves respectives reparacions i reformes, en 1906, un incendi va destruir l'altar major i es desploma la cripta sota el mateix; va afectar els cristalls, altres dos altars i les pintures murals, es va poder salvar el Sant Sepulcre i el Tron de la Verge i, concorde a la història del país l'església va tenir diversos usos, entre 1820 i 1824, el convent s'usa com a caserna de serens, d'audiència, de biblioteca pública i en 1868, s'utilitzava la torre com un punt de vigilància durant la guerra entre Cuba i Espanya.

Passem per davant de la emissor de TV, i ens dirigim al **Teatre Principal** (Foto 7), el trobem tancat, hi actua la Companyia de Ballet de Camagüey, ens dirigim cap a la Plaça de Agromonte (Fotos 9), visitem l'església **Catedral de la Candelaria**, del convent de San Francisco de Assís en la Plaça Agromonte. La Catedral construïda en 1756 en el mateix lloc, on hi havia una capella edificada en 1530 destruïda pel foc en 1616. Dedicada a La nostra Senyora de la Candelaria, la patrona de la ciutat. El seu cim està coronat amb l'estàtua de Crist. Una escala de caragol de la torre de l'església per només 1 *CUC, permet una increïble vista de la ciutat.

Passem per davant el **café Ciudad**, (Foto 8) i el **Centro de Documentación Casa Roviroso** (Foto 10), es en aquest centre on parlem uns 50 minuts amb la Dra. Kezia Henry investigadora jamaicana que al que al llarg de 2014 aquesta portant estudis sobre l'esclavitud en Camagüey, no va revelar aspectes fins a aquell moment nou per a nosaltres com que en Camagüey per aquell temps Santa ens va cridar l'atenció la relació estimo esclau que en alguns aspectes era com en altres ciutats l'amo podia comprar, vendre, llogar, castigar-ho amb fuetades, etc. en canvi l'esclau treballava com a artesà el que li permetia cobrar un salari, pagar el seu tribut a l'amo i, en alguns casos estalviar diners, que en alguns casos arribava a prestar al seu amo i fins i tot a atorgar-li la seva herència.

En acabar la conversa passen pel c/ Martí, ens dirigim a la plaça del Carmen, és oberta, molt bonica, de les primeres dècades del S. XIX, en un barri d'arquitectura popular, amb patis irregulars i façanes senzilles i modestes. En la plaça està situada l'**església del Carmem**, és la única de la ciutat que té dues torres, la façana és simètrica i s'hi combinen elements del barroc amb la simplicitat de les composicions del neoclàssic, actualment està restaurada. En un dels carrers que ens condueix a la plaça, trobem les escultures de Marta

Jiménez, fetes amb marmolina, el venedor d'aigua, el lector del diari, les xafarderes, la parella d'enamorats, totes elles bellíssimes (Fotos 11, 12, 13 i 14).

Marta Jiménez, esculptora, treballa la ceràmica, terracota. Llicenciada en Arts Plàstiques l'any 1991, especialitat en Creació Infantil d'Arts Plàstiques. S'ha dedicat més de trenta anys a l'ensenyament, professora instructora de l'Acadèmia d'Arts Plàstiques i Disseny, i adjunta a la Càtedra Iberoamericana d'Artes Plásticas y Diseño. Membre del Consejo de Expertos de les Artes Plásticas del Consejo Provincial de les Artes Plásticas.

A tocar de la plaça es du a terme un projecte sociocultural, que l'integren un conjunt d'arquitectes, enginyers, sociòlegs i líders comunitaris, que es preocupen de perpetuar les tradicions i els valors patrimonials d'aquest indret. L'entorn és entranyable, d'una bellesa i a recer del brogit de la ciutat, comença a caure la tarda, i ens hi perdem una llarga estona, visitem també la **galeria de Marta Jiménez**, c/ *Hermanos Agüero núm. 282*, tel.: (32) 257559, en sortir entrem en una altre galeria d'art , a continuació tot passejant per aquest barri, anem a sopar, estem una mica cansats, portem vuit dies intensos de viatge.

20:30 Sopem a restaurant **La Isabela**, c/ *Ignacio Agramonte amb Plaza de los Trabajadores*, local molt acollidor, molt amables en el tracte, i sopem molt bé, cuina italiana. En acabar tot passejant anem a Casa Caridad a descansar.

17/10/14

08:00, ens llavem arreglem i esmorzem a la casa, ens dirigim al **Museu Provincial Ignacio Agramonte**, a l'*avinguda de los Mártires, 2*, tel.: (32) 282425 (Fotos 16, 17 i 18). Antigament va ser una caserna de cavalleria, posteriorment l'hotel Camagüey, en el 1955, encara que ja feia la funció de museu de dels primers anys de la dècada dels 50, s'inaugura oficialment el museu, els referents més llunyans d'aquesta institució es troben en el Museu Provincial de Camagüey i en la gestió de la Sra. Mariana Betancourt Garay. És un museu general, hi ha una sala d'Arts Plàstiques, compta amb obres de Menocal, Romañach, Carlos Enriquez, Fidelio Ponce, Amelia Peláez, Wifredo Lam, entre altres. Sala d'Història Natural: on es pot contemplar animals dissecats i el seu habitat, de la fauna cubana i d'altres parts del món. Sala d'Arts Decoratives: col·lecció de mobles, escultures i art popular, representatives del S. XVIII fins el S. XX (Fotos 19 i 20). Sala Viva: un pati interior convertit en jardí, on es poden contemplar multitud d'espècies vegetals (Fotos 21, 22 i 23). Hi ha també una sala on es fan exposicions itinerants. El museu, no és massa gran però val la pena visitar-lo. En sortir ens dirigim caminant a la **casa natal de Ignacio Agramonte** (foto 4) c/ *Ignacio Agramonte, 459*, tel. (32) 297116. l'habitatge presumiblement data de la meitat del S. XVIII, on es troba la petjada hispànica, mudéjar i barroca, de l'arquitectura colonial cubana, amb influències del Neoclàssic i el Rococó. En ella va néixer Ignacio Agramonte y Loynaz, el 23 de desembre de 1841, més tard Mayor General del Ejército Libertador de la Guerra de los Diez Años. La casa museu, està ambientada amb mobles originals de l'època i peces d'art decoratives. Disposa d'un fons documental relatiu a la tasca de Ignacio Agramonte. A nosaltres aquesta visita ens ha agradat, sobretot pel valor arquitectònic de l'edifici. En finalitzar la visita ens dirigim al **café Ciudad**, (foto 9) c/ *José Martí, cantonada amb c/ Independencia*, enfront al Parc Agramonte (foto 8). Comença a ploure amb intensitat, aprofitem per fer un mos i aixoplugar-nos. Com que la pluja continua llegim la premsa local i del país. A la tarda de manera molt intermitent segueix plovent , el que ens impedeix, realitzar

algunes visites programades. Finalment ens dirigim cap a Casa Caridad, ens canviem de roba, preparem l'equipatge per marxar l'endemà, sopem i anem a descansar. El sopar en aquesta casa, correcte, però no per recomanar. Si tornem a Cuba, m'agradaria tornar a aquesta ciutat, malgrat que en arribar la vaig percebre estressant, trànsit, sorolls, molta gent anat i venint, hi ha trets ben diferencials, de l'Orient i l'Occident, i per la climatologia, vam deixar coses al tinter, potser no en érem massa conscients, però ara que revivim el viatge tot escrivint, ens adonem no repetiríem l'allotjament, possiblement en cercaríem un altre.

18/10/14

05:00 Ens llavem arreglem i sortim a les 05:30 de Casa Caridad direcció estació d'autobusos Viazul, c/ Carretera Central s/n, cantonada amb c/ Perú, amb taxi reservat per la casa.

06:30 Sortim de Camagüey direcció Bayamo.